

ГУМЕНОТО МОМЧЕ.

Представлението въ цирка още не бѣше почнало. Зрителитѣ прииждаха. Ицко, Колю и майка имъ се настанаха на предни мѣста. Свирачитѣ свирѣха, но игрището бѣше още праздно.

Изведнажъ свирачитѣ засвириха по-бързо. Завесата се разтвори. Влѣзоха десетъ души, облѣчени съ червени дрехи съ сърмени нашивки. Тѣ бѣха обути съ дълги чизми и коситѣ имъ лъщѣха отъ помада. Тѣ се наредиха въ два реда. Чу се викъ и смѣхъ. Смѣшниците изкочиха предъ зрителитѣ. Всички спрѣха очи на най-низкия смѣшникъ, който имаше една голѣма пеперуда на гърдитѣ си. Той бѣше любимецътъ на зрителитѣ.

— Браво, Панчо! Браво, браво! — викаха отъ всички страни.

Но Панчо тоя пжтъ не направи никаква шега. Той се преметна само нѣколко пжти презглава, поразходи се около игрището, спрѣ се до гърбавия смѣшникъ и му пришепна:

— Тѣ искатъ да се смѣятъ, а не питатъ до смѣхъ ли ми е на мене. Не зная защо ми се свило така сърцето. Ще стане нѣщо съ детето. Не ша да го гледамъ. Ще излѣза.

И Панчо се преметна още веднажъ презъ глава и се скри задъ завесата.

Ржкоплѣскаха му, викаха, но той не се яви.

— Сега ще дойде гуменото момче, — каза Ицко на майка си. — Нали, бате?

Ицко бѣше идвалъ и по-рано съ Коля въ цирка и знаеше кой кога излиза.

— Да, то ще излѣзе, — отговори Колю. — Най-много за него се трупатъ хората тукъ!

— Пъкъ тоя смѣшникъ, дето се скри, знаешъ ли кой е, мамо? — рече Ицко.

— Кой е?

— Той е баща на гуменото момче. Ехъ, да видишъ, какви смѣхории прави!

Свирачитѣ засвириха весело. Завесата се разтвори. Показа се единъ снаженъ играчъ. Той водѣше за ржка слабо, русокосо момченце.